

A SZALACSKAI SZŐLŐ-HEGY

A 19. SZÁZAD ÓTA ISMERT SZALACSKAI KORA vaskori halomsírmező és a hozzá kapcsolódó – ma szőlőkkel, présházakkal és pincékkel ékesített – egykori település légitérészeti kutatását 2005-ben kezdtük meg.

A Kapos egyik mellékvölgyének feldarabolódott löszplatóján az i. e. 10–9. században létrehozott magaslatot a kora vaskorban is lakták, majd a késő kelta időszakban – hasonlóan a lapunk májusi számában bemutatott regölyi sánchoz – a Dél-Dunántúl egyik oppidumává vált. Ezek a nemmediterrán Európa késő kelta korának városias települései voltak: városi jellegüket – méretük és szervezettségük mellett – az itt űzött ipari és kereskedelmi tevékenység is bizonyítja.

Szalacsán Darnay Kálmán és Honti Szilvia korábbi kutatásai a pénzverés és vasművesség nyomait azonosították, a 20 hektáros település belső felépítéséről és kapcsolatrendszeréről azonban egyelőre keveset tudunk.

A 2005 nyarán, tiszta időben készült fénykép jól mutatja az egész platót, ám a hegytetőre vezető utak nem rajzolódnak ki tisztán. A hóba és párába burkolódzó szalacskai Szőlő-hegyet először 2010 februárjában sikerült téli körülmények között lefényképeznünk. A ferde napfényben a lombmentes platóoldalakon követhetővé váltak a mai és a régebben használt, jobban bevágódott utak, amelyek a halomsírmező irányából egykoron megközelíthették a vaskori települést.

SZÖVEG ÉS KÉP: CZAJLIK ZOLTÁN

A MAGASLATI TELEPÜLÉS ÉSZAKI RÉSZÉ
a felvezető lösz-mélyutakkal – 2010. február 8. (fent)

A SZALACSKAI SZŐLŐ-HEGY – 2005. június 19. (balra)

